

استاد ESTAD

ESKİ TÜRK EDEBİYATI ARAŞTIRMALARI DERGİSİ

[Journal Of Old Turkish Literature Researches]

Prof. Dr. Abdulkerim Abdulkadiroğlu Armağanı

E-ISSN: 2651-3013

Cilt: 5 Sayı: 3 Aralık 2022

ss. 892-894

PROF. DR. ABDULKERİM ABDULKADİROĞLU HOCAM İÇİN

Seher ERDOĞAN ÇELTİK*

Ne işim var burada benim, Allah'ım bu anlatılanlar ne, diye sorguladığımız ve lisede öğretilenlerle üniversitedeki edebî bilgilerin ne kadar birbirinden farklı olduğunu anladığımız ve hangisinin doğru, hangisinin yanlış olduğunu sorgulayarak çatışma yaşadığımız birinci sınıf çoktan gerilerde kalmış. Artık ikinci sınıfız. Taşlar yavaş yavaş yerine oturmaya başlamış, üniversite hocalarımızın bilgileri karşısında şaşkınlığımız giderek artıyor. Bizim için artık doğrusunun üniversitede öğrenilen bilgi olduğu kesinleşmiş ve bir küçümseme ile lisede öğrendiklerimize bakıyoruz.

Bütün giriş adlı derslerimizdeki gibi Eski Türk Edebiyatına Giriş dersinin adı da Eski Türk Edebiyatı olarak değişmiş. Hızla kapıyı açan, göbekli, saçlarının bir kısmı dökülmüş, gözlüklü, orta boylu sevimli birisi, Abdülkerim Bey, sınıfa dalmış. Dersliğe güneş düştüğüne göre ders öğleden sonra ve derslik güneş alan tarafta olmalı. Güneş vurdukça hocanın gözlüklerinin rengi kahverengileşiyor. Yahya Kemal atına binip sınıfa girmiş zannediyorum bir süre; hocanın fiziksel görüntüsü ile o Yahya Kemal'i çok örtüştürdüğüm için o

* Dr.,Gazi Üniversitesi, Gazi Eğitim Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Eğitimi Anabilim Dalı.

Eski Türk Edebiyatı Araştırmaları Dergisi [ESTAD]

Prof. Dr. Abdulkerim Abdulkadiroğlu Armağanı

Cilt: 5 Sayı: 3 Aralık 2022 ss. 892-894

sıra. Dersler bütün hızıyla geçiyor. Abdülkerim Bey, derse girerken geç kalanlara esprili şekilde benden sonra gireni derse almayacağım, diyor ve gülümsüyor. Belli ki bizlere bir disiplin kazandırmaya çalışıyor: Nezaketten öğretmenden sonra öğrenci sınıfa girmemeli ve öğrenciler, öğretmen olduklarında bu kültürü yaşatmalı. Edebiyatın kültür kısmıyla oldukça ilgili olduğu için ders aralarında mutlaka kültürel konulara yer veren, bizlerde bu konuda bir farkındalık yaratmak isteyen Abdülkerim Bey, bazen eski, kıymetli kitapları getirir ve bize gösterirdi. Kıvrak bir zekâyaya sahip ve oldukça espriliydi. Bazen yaptığı espriler sınıfta anlaşılmazdı; ama hoca kendi yaptığı esriye gülmekten katılırdı.

Bir öğleden sonra, derste soru soran hocaya sınıfta cevap veren kimse yok; ön sıranın müdavimi olan Karadenizli bir arkadaş “Hocam, şöyle olabilir mi?” diye yorum yapıyor. Hoca cevabı beğenmemiş olacak ki espriyi patlatıyor: “Senin bu saatte kafan çalışıyor mu?” Sınıf gülmekten yıkılıyor. Arkadaşta hafif bir mahcubiyet var önce; ama sonra o da katılıyor sınıfın gülme krizine.

Öğrencilerine karşı oldukça ilgiliydi Abdülkerim Bey. Biz öğrenciyken bitirme tezi gibi seminer mezuniyet tez çalışması adı altında bir çalışma hazırlanırdı. Hocayla çalışan çok yakın bir arkadaşım vardı. İki hafta Abdülkerim Bey’in yanına gitmesin, hemen arardı hoca, neden gelmedin, ne yaptın, nereye kadar çalıştın diye. Yanına çağırır ve çalışmasını kontrol eder; eksik ve aksak bulduğu yönleri düzeltir, ilaveler yapardı. Arkadaşımızla birlikte bazen biz de giderdik hocanın yanına, mutlaka bir şeyler ikram eder; çay içmeden bizi göndermezdi.

Abdülkerim Bey derslerinde bizim de konuşmamızı ve sunum yapmamızı isterdi. Bazı şairleri hazırlanıp anlatacaktık. Benim konum Cem Sultan’dı. Uzun bir kütüphane araştırması yaptıktan sonra hazırlamıştım konuyu; ama anlatırken o kadar heyecanlanmıştım ki Cem Sultan’ı uzun gözlü ve mavi boylu diye, anlatmışım ve ne söylediğimin farkında bile değilim, sınıfta bir kahkaha koptu. Ne olduğunu anlamadım önce, sonra bir arkadaş yaptığım hatayı söyleyince tepemden kaynar sular boşanmış, kıpkırmızı kesilmiştim. Hoca ne kadar mahcup olduğumu fark etmiş olacak ki -yoksa burada bir espri de mutlak kendisi yapardı- heyecandan böyle söylediğimi, bunun çok da büyütülecek bir mesele olmadığını söyleyip dikkatleri hemen derse yöneltmişti.

Mezun olduğum bölüme asistan olarak başladığımda hocayı daha yakından tanıma fırsatım olmuştu. Öğrenci iken yakından tanıma fırsatı bulamadığımız için fark edemediğimiz Abdülkerim Bey’in nezaketini, kibarlığını hiç unutamam. Odasına her gittiğimizde -Halil’le birlikte giderdik genelde-

hâlimizi hatırımızı sorar, mutlaka oturtup bir çay içirir, o gün odasına ikram edilecek ne varsa ondan ikram eder ve ikramlar konusunda ısrar ederdi. Ölümünden bir hafta kadar önce yine odasına uğramıştık hocanın, ikram ettiği hiçbir şeyi alamamıştım diş ağrım yüzünden. Abdülkerim Bey hem bana üzülüyor, doktor tavsiyesinde bulunuyor hem de, bir baba şefkatiyle, yumuşak olduğu için yiyebileceğim düşüncesiyle lokum ikram ediyordu.

Bir akşam tiyatroya bilet almıştık, oyun oldukça komikti; o gün o kadar çok gülmüştük ki gözlerimizden yaşlar gelmişti; nereden bilebilirdik ki bu yaşların Abdülkerim Bey'i kaybetmenin üzüntüsüne tahavvül edeceğini... Hoca o gün fenalaşmış, şehir dışında kalp doktoru olan kaynının önerilerine rağmen evine yakın kalp hastalıklarında öne çıkmış hastaneye değil kendi çalıştığı kurumun hastanesine gitmek istemiş; ancak acilde -o dönem acilde uzman doktor bulunmazdı- hocanın kalp krizi geçirdiğini fark edemedikleri için zamanında müdahale edilememiş ve hocamızı kaybetmiştik. Ölüm tabii ki takdir-i İlahi ancak, bu şekilde bir ölüm de insanın çok gücüne gidiyor. Hocanın ölümünden sonra oğlu, acilde uzman doktor bulundurulması için çok çaba sarf etmişti. Abdülkerim Bey, uzman bir doktor olmadığı için vefat etse de onun ölümü acile gelen binlerce vaka da en azından bir uzman tarafından müdahale edilmesine imkân tanımıştı.

Ölümlüdür insanoğlu, tıpkı her canlı gibi doğar, büyür, yaşar ve ölür; ama güzel anılar, unutulmaz anlar bırakır. Geriye dönüp baktıkça hocamızın nice hoş anıları yaşıyor bizimle. Bunları yâd ettikçe rahmet diliyoruz kendisine....

“Fânî ömür biter, bir uzun sonbahâr olur.

Yaprak, çiçek ve kuş dağılır, târumâr olur.

Anlar ki yolcu, yol görünür serviliklere.

Bir başka mûsikîye geçiş farz eder bunu;

Teslîm olunca va'desi gelmiş zevâline,

Benzer cihâna gelmeden evvelki hâline.

Yaprak nasıl düşerse akıp kaybolan suya,

Ruh öyle yollarır uyanılmaz bir uykuya.”